

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almenyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

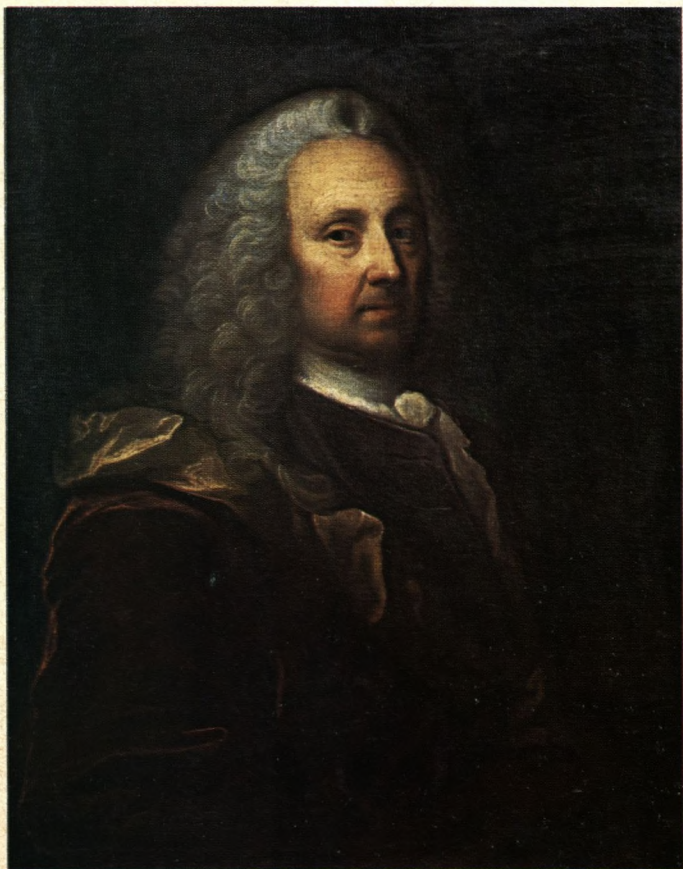
SORANER - *bladet*

Månedsskrift for Soransk Samfund

December

Årgang 69 . Nr. 10

1984

(Hans Petersen, fot.)

Ludvig Holberg

1684 3. december 1984.

Det *originale* portræt af Holberg, malt af Roselius,
som hænger i Grønne Sal på Sorø Akademi.

Indhent tilbud på

Person-, Last-, Varevogne

MERCEDES-BENZ

4300 HOLBÆK

Hovedvej 4
(03) *43 41 22

4400 KALUNDBORG

Slagelsevej 162
(03) *51 11 66

4500 NYKØBING Sj.

Autogården
(03)* 41 11 22

Nyt tøj til bilen

ALTIKA

Autokonfektion
Blegdamsvej 28
2200 København N
(01) 39 64 41

Poul & Bent Henningsen
(1939)

**H. C. Bjødstrup
Jensen**

Urmager & Optiker

St. Kongensgade 32
1264 København K
Telf. 15 18 21

Grundlagt 1821

Sorø Akademis
Skovdistrikt

Telf. (03) 63 01 25

gælder det **SPHAGNUM** så tal med

Pindstrup Mosebrug A/s

Pindstrup
8580 Ryomgård
Telefon (06) 39 61 00

**SAAB
DACIA**

Salg - Service

Aut. -forhandler
NIELS THIELE

Automobiler
STENLØSE

Tlf (02) 17 00 72

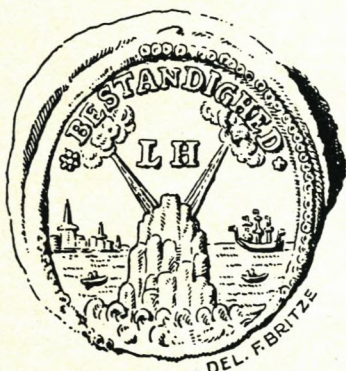
ISS Linnedservice A/s

NÆSTVED . TELEFON 72 25 50

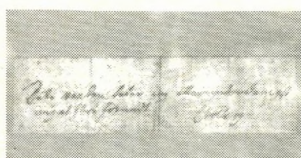
Lidt om Holbergs segl og våben

af Torben Glahn (S 23)

I heraldikken findes der et begreb, der hedder »talende våbener«. Begge Holbergs våbener, både det borgerlige og det friherrelige, kan vel til en vis grad henføres til denne kategori. Friherrevåbenet flankeres karakteristisk nok af to sfinkser som skjoldholdere. Om sfinkser siger man: de *bevarer* gåder, *besvarer* intet. Der er ellers, som man nedenfor vil se, en enkelt gåde, man gerne så løst.

På det borgerlige våben eller segl, Holberg anvendte, inden han blev baron, ser man et stort bjerg, der dukker op af et bølgende hav¹. Den antydede baggrund har man gættet på skulle forestille Holbergs fødeby Bergen. Om selve bjerget i det borgerlige våben skal pege på det sidste led i navnet Holberg, således som det skal tydes i det friherrelige, får stå hen. Men det er i den sammenhæng værd at bemærke, at også Holbergs fader satte et bjerg i sit våben². De to strålelignende »figurer« (således beskriver Louis Bobé dem), der synes at udspringe fra bjergets tinde, er ud fra ældre og grovere gengivelser af seglet blevet tolket som fakler, ja endog kanoner, men de symboliserer snarere blæsten (Bobé)³, eller solstråler (P. B. Grandjean). I betragtning af at Holberg foruden sine

Fosies udkast til Holbergs våbenskjold.
(Sorø Akademis Bibliotek).

forbogstaver »L. H.« også anbragte devisen »Bestandighed« øverst i seglet, forestillede professor Kåre Foss⁴ sig, at mottoet over det »bestandige« bjerg måtte tydes som den noget rastløse Holbergs manen sig selv til at »stramme sig op«. Ellers er der vist ingen større gåder gemt i dette segl. Man (bl.a. prof. Foss) har fejlagtigt troet, at Holberg en tid tillige har ført et andet segl. Men det drejer sig om et segl, som tilhørte regimentskvartermester Marcus Haggæus Frauen⁵, en af Holbergs venner, og det findes på et dokument, som både Frauen og Holberg undertegnede som vitterlighedsvidner.

Ulige interessantere og langt smukkere er det friherrevåben, Holberg 1747 fik tildelt. Han havde selv indsendt et udkast, tegnet af Jacob Fosie og det, der blev ham tildelt, afviger kun i små detaljer fra udkastet. Fosies tegning er forsynet med Holbergs egenhændige påskrift: »Dette

våben beder jeg allerunderdanigst mig at blive forundt«, og det hører nu til klenodierne på Sorø Akademis Bibliotek, mens gengivelsen af det våbenskjold, Holberg fik tildelt er malet i Frederik V's friherrelensbog⁶, og afbilledet i farver på juninummeret 1981 af Soranerbladet.

I Adelsårbogen 1944, hvor der bringes en ganske anden afbildning af våbenet, hævder Bobé³, at en samtidig våbenbeskrivelse kun findes som koncept i kladde på et løst ark papir. Det er dog ikke rigtigt, for netop den omtalte koncept findes ord til andet indført i samme friherrelensbog⁶, hvor våbenet gengives. Det må derfor anses for den autoriserede beskrivelse, og hovedtrækkene skal derfor ganske kort anføres her⁷.

I det firdelte skjold og tillige udgående fra de to »kronede friherlige Tourneerhielme« ses 1: et grantræ med brun stamme og grøn krone (symboliserende Holbergs fædreland) samt 2: en gylden »Lyra Apollinis« med en seksodet gylden stjerne over (pegende på Holbergs hovedindsats: forfatterskabet). Midt på hovedskjoldet er fæstet et mindre hjerteskjold af guld med et blåt »hol tweekløftet bjerg«, og over hjerteskjoldet »en friherlig Crone«. Skjoldet holdes af 2de Sphinx af sølv med blå dekker«. Som man vil kunne se, er det en nøje beskrivelse af den afbildning af våbenet, som Soranerbladet bragte 1981.

Hvorfor man så i Adelsårbogen 1944 gengiver et våben, der på to punkter (det ene endda særdeles væsentligt) afviger fra Friherrelensbogens klare beskrivelse, synes virkelig gådefuldt.

For det første er bjerget i hjerteskjoldet ikke blåt på guldgrund, men naturfarvet på blå grund, hvad Holberg ganske vist selv havde foreslået, men som er ændret i Friherrelensbogens billede såvel som i dens beskrivende tekst.

For det andet har man over hjerteskjoldet sat en grevekronen med 9 blå perler og ikke den 7-perlede »friherlige crone«, som *baron* Holberg ifølge Friherrelensbogen skulle føre. Hvad er forklaringen? Og

hvorfra stammer det Holberg-våben, Adelsårbogen gengiver?

Der er åbenbart tidligt opstået usikkerhed om enkelthederne i Holbergs våben. H. G. Olrik gengav i sin afhandling: »Holbergs grav i Sorø klosterkirke (1931)⁸ et brev fra Akademiets overhofmester W. V. C. von Reitzenstein til billedhuggeren Johannes Wiedevelt, som man bad skabe den sarkofag, der skulle blive Holbergs sidste hvilested. Allerede da (1780) var tvivlen om våbenets udseende opstået. Reitzenstein skrev bl.a. følgende: »Af hans (Holbergs) våben sendes her indlagt en tegning, således som det her haves på et hans skilderi, som hænger på bibliothequet, men som jeg dog ikke er så fuldkommen forvisset, at det i alle dele er så rigtigt, så anmodes Deres Velbyrdighed førend det tages under arbejde, at lade tegningen sammenligne med den, som er ved hans baronlige patent, som må findes i det kongelige danske Cancellie«⁹.

Den »tegning« Reitzenstein vedlagde er imidlertid knap værd at kaldes en skitse, så dilettantisk, ja rent ud barnlig er fremstillingen, der kun prøver at gengive skjoldets to øverste felter. Når Olrik taler om skitsens »mangeperlede« krone over skjoldet, og ikke angiver perlernes nøjagtige tal, er det ganske simpelt, fordi kronen kun er antydnet som noget utydeligt krimskrams. At Wiedevelt af den skulle være blevet vildledt til fejlagtigt at pryde sarkofagen med den niperlede grevekronen, som Olrik antager, synes ganske utænkeligt. Og at tegningen skulle være en kopi af O. H. de Lodes stik (som Olrik også foreslår) er lige så usandsynligt, da dette stik ganske tydeligt viser friherrernes 7-perlede krone¹⁰.

Men hvor kan Wiedevelt så have fået den fejlagtige oplysning fra, der får ham til at sætte grevekronen over sarkofagens hjerteskjold? Er det muligt, at Fosies udkast på det tidspunkt har befundet sig i Danske Kancelli, hvor det vel dengang rettelig hørte hjemme? Og er det tænkeligt, at Kancelliet på Wiedevelts anmodning om en korrekt beskrivelse har fundet

Fosies udkast frem og overgivet det til Wiedevelt *efter* at have foretaget den skødeløse, men opsigtsvækkende ændring af friherrekronen til den niperlede grevekron, som vitterlig har fundet sted på tegningen? Og er rettelsen foretaget, fordi man vidste, at der fandtes en rangkrone, som var fælles for grever og baroner, vel at mærke netop kun til at sætte *inden* i hovedskjoldet? Blot var det ikke en perlekron, men formentlig den samme, som Holberg selv satte i sit friherrelige våbensegl¹.

Holbergs friherrelige våbensegl. (Rigsarkivet)

En fuldkommen tåbelig følge af denne fejlplacerede grevekron på sarkofagen har som bekendt været, at da Christian IX ved Holberg-jubilæet i 1884 besøgte Sorø og Holbergs grav, brød en af herrerne i kongens følge en perle af det tilsvarende messingskjold på gitteret foran kapellet. Det havde til følge, at der kort efter også blev brudt en perle af selve sarkofagens marmorskjold¹². Endnu på fotografiet i Nationalmuseets værk om »Danmarks Kirker« optaget 1935 manglede en perle på sarkofagen. Lektor Ranvig beretter, at for tiden er alle ni perler på sarkofag som på gitterlågen intakte, og de udsatte perler er påsat med ekstra forstærkning.

Tilbage står vist kun at omtale, at der stadig er nogle, der mener, at bjerget i friherrevåbenet ikke er hult, og at skjoldet således ikke skal udtrykke Holbergs navn »hol-berg«. Det gælder f.eks. Tage Becker, der har skrevet en interessant lille bog: Baron Holberg og baroniet Holberg (1959), hvor han flere gange kommer ind på våbenet. Det gælder også den norske forfatter Hans Krag⁵, der i Heraldisk Tidsskrift 1960 bringer en gengivelse af våbenet, der helt og holdent bygger på Nyt Dansk Adelsleksikons fejlagtige beskrivelse fra 1904, men til forskel fra dette tegner et massivt trefløjet bjerg med den kategoriske underskrift: »Bjerget er ikke hult«.

Ser man bort fra Friherrelensbogens tydelige tale, kan man medgive, at »twekløftningen« på Fosies udkast er så gennemført, at en hule kun kan underforstås som fortsættende under den synlige spaltning. Til gengæld er der ingen tvivl, når man ser på originalen i Friherrelensbogen, hvor skyggeeffekten i det lodret nedgående hul er langt tydeligere end den iøvrigt fortræffelige gengivelse i Soranerbladet lader ane. På de Lodes stik af våbenet 1752 (og det omtrent samtidige exlibris) er hulen ved bjergets fod tydelig, mens man må indrømme, at hulen savnes på det friherrelige segl, men det sidste skyldes utvivlsomt tekniske vanskelighe-

Våbnet under O. H. LODES Portræt af Holberg i Danmarks Riges Historie 1753, stukket 1752.

*O. H. LODES Ex-libris i Sorø Eksemplaret af
3. Ed. af Peder Paars antagelig stukket 1752.*

der ved på det negative signet at skulle lave en »udvækst« modsvarende seglets hule.

Der kan næppe være tvivl om Holbergs egen intention, tænk blot på »Niels Klim«. Han vover sig ned i det hule bjerg »i håb om at finde et eller andet, der var en opmærksomhed og undersøgelse værd« (Baggesens oversættelse). Svarer det ikke til Holbergs egen gåen på opdagelse i »hulen« hos sig selv? – f.eks. i Epistlerne?

Lad denne lille artikel munde ud i et ønske om, at en heraldiker vil se på problemet om den omstridte 9-perlede grevekronen og i håb om, at der kan gives en plausibel forklaring såvel på dens placering på sarkofagen, som Holberg jo er ganske uskyldig i, som på gengivelsen af våbenet i Adelsårbogen. – Men lad den skønne sarkofag i fred. Vi skylder Holberg alle ni perler og flere tit!

Noter

1. P. B. Grandjean: Ludvig Holbergs borgerlige segl (Personalhist. Tidsskr. 10. februar 1935, s. 16-18).

2. Holbergs faders segl er gengivet i: Norsk slekthist. Tidsskr. 7 (ad. s. 2), 1939 og i Personalhist. Tidsskr. 10/4

3. Louis Bobé beskriver Holbergs våbener, både det borgerlige og det friherrelige i Adelsårbogen 1944.

4. Kåre Foss: Holberg selv i hans segl og våben (i Festskr. til Francis Buhl, 1937. (Pudsigt nok mener prof. Foss, at et »overflødighedshorn«, der indgår i det Frauen-våben, man har anset for Holbergs, kan genfindes på Holbergs minde-medalje 1757 (Den gengives i: Sorø-bogen bd. 2, s. 124).

5. Hans Krag: Om Ludvig Holbergs segl og våben (Heraldisk Tidsskr. 1960, s. 10-15 og 84). Her redegøres bl.a. for Frauens segl. Tillige påstår Krag, at bjerget i våbenet ikke skal opfattes som hult.

6. Friherrelensbogen findes i Danske Kancelli A 130 I h. – Selve koncepten er 1968 overflyttet i Danske Kancelli fra A 129 til A 130,2

7. Hidtil har man slavisk fulgt våbenbeskrivelsen, som den gengives i Nyt Dansk Adelsleksikon (1904). Den bygger helt og holdent på forgængeren fra 1787: Lexicon over adelige familier og afviger dermed på flere punkter fra Friherrelensbogen. F.eks. mangler stjernen over hjelmkronens lyre, hjerteskjoldet er blå og ikke guld – og endelig mangler kronen over hjerteskjoldet. Såvel Storchs våbenbog (1910) som P. B. Grandjeans Dansk Heraldik (1919) følger denne fejlagtige beskrivelse.

8. Optrykt med enkelte rettelser i: H. G. Olrik: Ludvig Holberg. Undersøgelse og kroniker (1959).

9. Wiedevelts papirer findes i Kgl. Biblioteks håndskriftsafdeling: Additamenta Fol. 192 V.

10. O. H. de Lodes stik af Holbergs våben under Holbergs portræt (1752) samt det vist omtrent samtidige Holberg-exlibris er gengivet sammen med J. Haas' stik 1755 i Holberg-årbog 1923. Samme steds gengives s. 45 våbenet i et træsnit fra 1760 med devisen: Non omnis moriar. Pudsigt nok udstyres alle tre kroner på træsnittet med 6 perler. (Gengivet nylig i Soraner-bladet. 1984 s. 79). – Olrik holder sig til Nyt Dansk Adelsleksikons vå-

benbeskrivelse og anser derfor også friherrekronen over hjerteskjoldet (som f.eks. på Lodes stik) for uretmæssigt placeret.

11. I »Alverdens heraldik i farver« bearbejdet af Sven Tito Achen (1972) oplyses s. 213, at de adelige rangkroner er indført af Christian V., og at de var så udspecificerede, at der var fastsat forskellige mo-

deller for adelens kroner uden for og inden i skjoldet, men, tilføjes det, bestemmelsen herom blev næppe overholdt ret længe, end ikke af selve det kgl. danske kancelli, de udfærdigede adelsbrevene.

12. Alfr. Glahn i Soraner-bladet 1. årgang 1916 s. 52.

Torben Glahn (S 23)

Holbergfest paa Sorø Akademi 3. decbr. 1884

Af Herredsfoged JOHN KNOX, Hornslet (S. 1885)

formand for Sorønsk Samfund 1937-43, død 1947

Saavidt jeg ved, er de Festligheder, som foranstaltedes paa Akademiet den 3. December 1884 i Anledning af 200 Aarsdagen for dets store Velgører, Ludvig Holbergs Fødsel, ikke tidligere bleven gjort til Genstand for særlig Omtale i *Soraner-Bladet*, – og jeg har derfor tænkt mig, at det muligvis kunde more en eller anden – særlig af de daværende Soranere – i Erintringen at genopleve lidt af denne virkelig store Dag.

Som Anledningen var stor og celeber, saaledes var Forberedelserne mange og lange og som rimeligt var, maatte vi store i ældste – 6'te – Klasse bære vor store Del af Arbejdet, og selv om dette selvfølgelig var en højst interessant Adspredelse fra de noget tørre Studier og Livets Ensformighed, saa kan jeg godt indse, at der i Virkeligheden blev lagt saa stærkt Beslag paa vor Tid og vore Tanker og Interesser, at det var med fuld Føje, at Rektor Blichert nærede store Betænkeligheder derved under Hensyn til den ikke saa meget fjerne Artium, og jeg mener, at det tjener os til Ære, at Artium trods alt i det store og hele blev klaret pynteligt eller i al Fald sikkert af hele vort Hold.

For det første skulde der indøves Kantate, Rosing havde skrevet en smuk og meget stemningsfuld Tekst, som er at læse i vor Sangbog, 3die Udg. Side 13, og Barnekow havde sat en Musik til, om hvis Værd jeg ikke har nogen Kompetence til at dømme. Den var med Solo, som besørgedes af den bekendte dygtige Sanger og

Soraner Tolderlund, og med stort Kor, som alle Skolens Sangere deltog i, og lille Kor og saavidt jeg husker Kvartet, som vi ældre væsentlig maatte tage os af, og det kostede mange Timers Prøve og adskillig Bekymring, inden Jähnigen fik Form og Fart og Harmoni i det hele store Værk.

Dernæst skulde der – og det var i vore Øjne meget væsentligere – indstuderens en Holbergkomedie, hvortil man efter nogen Vaklen valgte den absolut ikke lette Komedie »Jean de France«. Rosing tog sig af Indstuderingen, og Rollerne blev, saavidt jeg mindes, fordelt saaledes:

Jeronimus: Læge Henrik Bølling.

Frands: min Ringhed.

Jean, hans Søn: Bibliotekar Axel Moth.

Antonius, Elskeren: S. Chr. Evensen (»Grinden«).

Magdelone, Frands Hustru: Provst Christian Winther.

Peirre, Jeans Tjener: Oberstløjtnant Holten.

En Spiller: Bornholmeren Larsen (»Ræs«).

alle dengang af 6te. Klasse, samt endvidere:

Espen, Tiener: Konsul August Jørgensen.

Elsebet, Jeronimus' Datter: Carl Scavenius.

Marthe (»Pernille«): Chr. F. A. Ishøy.

Arv: Redaktør Holger Ibsen.

En Dreng: Axel Prip.

Hovedrollen var i udmærkede Hænder, Axel Moth havde betydelige Anlæg for

Scenens Kunst, og gik med Liv og Sjæl op i sin Opgave, Ishøy – Datidens faste Skole-Skuespillerinde – var en overmaade fix og rapmundet, fornøjelig Pernille, og endelig var Holger Ibsen med hans Gud forlade mig dejlige røde Haar som skabt til at spille Arv, og vistnok den, som ydede den bedste Kunst. Over os andre tror jeg det er mest humant at lade Glemselens skærmende Kaabe hvile, nogle var frygtelige, og jeg er ikke vis paa, om ikke »Grinden« og »Ræs« blev kasserede paa Grund af Umulighed, og sproglig Uformaaenhed og erstattede af andre Emner.

Begyndelsen var nærmest nedslaaende, og jeg kan endnu se og høre Rosings fortvivlede Bekymringer ved en af de første Læseprøver med Bølling og mig oppe paa hans Allerhelligste, hans Arbejdsværelse paa første sal i Ingemanns Hus, men efterhaanden klaredes Situationen, og Rosings og Dalsgaards Velvilje og Tilfredshed steg efterhaanden som de meget talrige Prøver skred frem, men at det ikke var let at skabe to 17-aarige, lattermilde Knægte om til Jeronimusser, vil man forstaa. Dalsgaard deltog i Instruktionen og optraadte som Sminke- og Paaklædningsmester – bestandig med Cigar i langt Ravnør – og, hvad der var det vigtigste, han malede nogle aldeles herlige Dekorationer, som nok endnu er i Skolens Eje. I det hele blev der gjort alt muligt fra Skolens Side for at gøre Rammen om vore Præstationer saa smuk, stilfuld og korrekt som muligt, der blev lavet den nydeligste Scene ovre i Ridehuset (ny Gymnastiksal) og ny, korrekte Dragter blev syet til os alle efter Maaltagning og efter Modeller fra selve det Kongelige Teater.

Kongen kommer!

Da alle Forberedelserne var i fuld Gang, og alle Arrangements med Hensyn til Festens Forløb, med Spising og Indbydelser m.v. var truffet, indløb der Meddelelse fra København om, at selveste Majestæten, gamle Kong Christian IX, og som følge deraf en ret stor Suite ønskede at deltage i

Festlighederne. Tanken om at skulle spille Komædie for Majestæten voldte jo nogle Forhaandsbøvs, om jeg saa maa sige, men forøvrigt syntes vi Drengene selvfølgelig, at det var vældig Fest, at Kongen kom ned til os, og vi regnede straks ud, at nu kom der nok et Par Numre til paa Spisesedlen – at vi i saa Henseende regnede til den gale Side, viste Fremtiden. Hvem der derimod i sit inderste Hjerte vistnok blev mindre glad, var Rektor, alt maatte laves om og laves finere, Kulturministeriet maatte rykkes for yderligere Tilskud, vel at mærke af Akademiets egne Midler, ny indbydelser maatte udstedes og gamle annulleres, hvad der blandt andet forvoldte en stor Knude paa den i Forvejen meget stramme Traad mellem Rektor og de gamle Soranere. Rektor maatte til Hovedstaden for at takke Majestæten for den store Ære, Lærerfruernes og Døtrenes, ja selv Nereidernes (Rektordøtrenes) Pynt maatte sættes yderligere en Streg i Vejret og – mirabile dictu – Sorø Torv maatte luges.

Den store dag

Endelig oprandt – ganske som i Romænerne – den med saa meget Spænding imødesete Dag, og heldigvis oprandt den med et i Forhold til Aarstiden hæderligt og tørt Vejr. Akademiet og Omgivelser saavelsom Byen var i Festskrud fra Morgenstunden, alle Flag var stukket ud, Rektor, Lærerne og samtlige Elever var i Pudset fra Formiddagen, og i Alléen, som fra Banevejen fører ind til Akademiet, var rejst en stor Æresport med Gran, Skjolde, Flag og hele Pibetøjet. Udenfor Æresporten tog, henimod den Tid Gæsterne kunde ventes ca. Kl. 11,00 Vaabenbrødrene, Forsvarsbrødrene, Sorø Byraad m.fl. Opstilling, og i og indenfor Æresporten placeredes saa Rektor, Lærerkollegiet og alle Eleverne, længere i Baggrunden tog de tjænnende Aander Plads med den smukke, gamle Ole Tjener i Spidsen, og selvfølgelig vrimlede der med Publikum i Haven og Fratergaarden. Paa Banegaarden blev Kongen antagelig modtaget af de civile og

gejstlige Autoriteter, og snart meldte de udsendte Spejdere, at Kontégen var i Anmarch. Først kom som sig hør og bør i op-højet Ensomhed og i en Vogn for sig, Jurisdiktionens Politimester, den lille og meget nærsynede Borgmester Muus, som skyndte sig at indtage sin Plads i Spidsen for Byraadet, og saa tonede straks efter den kongelige Vogn frem med Jæger og rød Kusk. Kongen havde vistnok Prins Valdemar ved sin Side, og overfor dem sad Amtmanden, den prægtige gamle Kammerherre Emil Vedel. Ved indkørslen til Byens Grund bød Borgmester og Raad velkommen, og Majestæten takkede venligt og kortfattet, men henvendte derefter særlig sin Opmærksomhed paa de gamle Vaabenbrødre; blandt disse var en gammel afskediget Kaptajn og Veteran ved Navn Techt, som Kongen efter Sigen-de ikke havde set i mange Aar, men straks genkendte og hilste venligt paa. Gamle Konge havde ligesom hans Søn og Sønnesøn en skarp og god Hukommelse og den for en Konge uvurderlige Evne let at kunne genkende Folk, og han har derved glædet og smigret mangan brav Danemand.

Imidlertid havde Rektor og Lærerne faaet Vinterfrakkerne af, dem Eleverne selvfølgelig havde ladet blive hjemme, Rektor og Ibsen rettede paa Ridderkorsene, og da Kongens Vogn holdt i Æresporten, bød Rektor med den Grandessa og Værdighed, han altid var i Besiddelse af, i velvalgte Ord Velkommen, og saa rungede paany Hurraerne af et godt Hjerte og vore Lungers fulde Kraft. Kongen takkede venligt, og saa kørte han og derefter hele Kontégen videre, forbi Ingemanns Hus, ned mod Søen, og op til Hovedtrappen, hvor Rektor ved en snedig omgaaende Manøvre allerede var til Stede og førte Majestæten op gennem den smukke Vestibule. Rektors Værelser paa Akademiet var stillet til Raadighed for Kongen, og forøvrigt var der lagt Beslag paa en Masse Værelser ogsaa paa Gymnasiet til Brug for den ret store Skare af højest celebre Gæster, og jeg ved, at jeg, som allerede den Gang havde bestemt mig for den juri-

diske Løbebane, følte mig bæret over, at selveste Nellemann – Justitsministeren – lagde Beslag paa min tarvelige, men hyggelige Hybel paa første Sal i Gymnasiet til Aftrædelsesværelse. Paa Axel Moths Værelse boede Sjællands Biskop Fog, og til hans Oplivelse og Husværelse havde Moth paa Bordet fremlagt en Bibel og en Herodot. Gæsternes Visitkort sad paa Dørene, og vi lod dem blive siddende efter Afrejsen og vigtede os i de følgende Dage som Justitsminister, Indenrigsminister, Overpræsident, Biskop o.s.v., indtil Nero til vor Fortrydelse lod de fine Insignier fjerne.

Madvig med Elefantordenen!

Kort efter Gæsternes Ankomst samlede alle Festsdeltagerne i Solennitetssalen. Det var en festlig og repræsentativ Forsamling, vi den Dag havde som Gæster, og jeg mindes, at vi med særlig Ærefrygt saa paa gamle Madvigs værdige Oldingeskikkelse med Elefantordenens blaa Baand – Gramatikken blev ligesom levedejgjort, og et kort Øjeblikks Eksamensbøvs gik gennem Rækkerne. Saa tog Rektor ordet for en længere Svada i Dagens Anledning, og saa fulgte – hvis jeg ikke husker fejl – Kantaten, hvorpaa denne Del af Festen sluttedes.

Snart efter fulgte Middagen, og her var det, at det sørgelige Schisma skete, idet Kongen og hele den fine Ende gik til Knippelmiddag paa Akademiet, medens vi, Husets Børn, henvistes til »Haabet«, (det senere Hotel »Postgaarden«) som Bille senere sarkastisk udtrykte sig, blev vi bespist med en Del af Lærerne og den mere gemene Hob paa Byens Gæstgivergaard under ret spartanske Former. Det er muligt, at denne Sondring var nødvendig, men den var uheldig, den satte ondt Blod og blev stærkt kritiseret baade ude- og indefra, og den bevirkede, at vi følte os ikke saa lidt som Stedbørn. Man maa erindre, at det var bevægede Tider paa Skolen den Gang; vel havde Ophidselsen fra det foregaende Skoleaar, hvor der havde været Krig paa Kniven mellem Nero og Gym-

nasiet væsentligt foranlediget ved hans ganske sikkert uretfærdige og meget ukloge, drastiske Foranstaltninger med Relegering af Skoledusken Branner til imidlertid Ophold ovre paa Akademiet, lagt sig noget, men der var Efterdønninger, og vi store følte det som en Ærespligt at være paa vor Post overfor Tyrannen. Jeg mindes ikke ret meget fra denne »Haabets« Middag, som sikkert var Dagens mindst fornøjelige Intermedium; jeg husker kun, at en af Lærerne – vistnok Matthiessen – holdt en diplomatisk og manende Tale til Ungdommen, og at vi med en Blanding af Nysgerrighed og Beæretthed iagttog og indlod os med de tilstedeværende Bladmænd særlig det den Gang ungdommelige og sprælske »Politiken's« Korrespondent, som sikkert hed Ceder, førte Slangtale og stak Cigaretter ud. Det faldt i min Lod

som p.t. Skoleduks at tale for Skolen og Lærerne; jeg mindes selvfølgelig ikke et Muk af, hvad jeg sagde, men det har sikkert været kortfattet, neutralt og behersket, Barometret var ikke over »ustadigt« og Æreskodex bød, at man undgik enhver Antydning af at ville sleske for »Slaveanstalten« eller Nero eller Snyderne og alermindst for dem af dem, man i sit Hjerte holdt inderlig af – de var jo dog Snyderne; jeg mindes heldigvis intet om, at jeg selv eller nogen anden gjorde Skandale.

Hvorledes eller hvor morsomt det gik til ved Kongemiddagen paa Akademiet, som trods sine mange Sale ikke kunde huse sine egne Børn, skal jeg af gode Grunde lade være usagt. Rygtet vilde vide, at den gamle Konge var misfornøjet med, at Husets Dreng var jagne af Gaarde – men, Rygter er jo altid saa villige.

»Jean de France«

Nu kom det, som i vore Øjne var Festens clou: Komedien, I god Tid stod vor lille Skare af privilligerede soranske Aktører og Aktricer paaklædte og pyntede paa vor smukke lille Scene i Dalsgaards herlige Gadedekoration. Rosing og Dalsgaard inspicerede og kom med Raad og Opmuntninger, men der herskede ikke saa lidt Lampefeber, og der blev drukket rigeligt Vand og Æggesnaps for at klare Stemmerne. Vi hørte Vognene køre frem, og fra de meget eftertragtede Huller i Fortæppet saa vi Salen fyldes med en Skare af Rigets gode Mænd og Kvinder, gallonerede, dekorerede og dekolleterede og i Baggrunden Fønksdrengenes muntre Skare. Præcis paa Slaget ankom Majestæten og blev sammen med Prins Valdemar ført til Sæde paa første Række, medens hele Forsamlingen stod op. Om der var Musik og Prolog, husker jeg ikke, men jeg ved, at da Rosing diskret klappede af Scenen, og kun de to første Ofre, Bølling og jeg, blev tilbage, var den mildest talt gruelig gal. Saa gik Tæppen op, og dér stod man og saa lige ind i Ansigtet paa den elskelige

gamle Konge og Prinsen. Vi kunde vor Lektie og gik tappert løs paa den lange og ret kedelige indledningsscene, og jeg ved, at jeg aldrig i højere Grad har følt, hvor rart det kan være at have en Stok i Haanden. Bølling gik frejdigt og med krum Hals paa de saftige Holbergere med »Madrassen« og »med Permission at melde Røven«, saa klappede den altid venlige Konge for, og de guldknappede Fønksdrenge i Baggrunden grinede og jublede; enhver, der har været paa Scenen, ved, hvor det letter, naar Publikum tør op. Saa kom den smukke Moth dansende og syngende ind i korrekt og elegant fransk Antræk og blev modtaget med en Jubel, som frydede min Fader- og Vennehjærte, og saa forløb Forestillingen fejende og flot, i al Fald roste Rosing os, og som alle Dilettanter mente vi selvfølgelig, at vi havde klaret os stolt, om end jeg villigt skal indrømme, at jeg ikke var meget stolt, da jeg stod paa Scenen grædende og syngende, medens Provst Winther som Magdelone »vrikkede kraftigt med Rumpen« i Menuetten med sin alledødiske Søn. Madame la Flèche slog Gækken lys-

tigt løs og besvimede saa fuldendt som nogen Dame, og Holger Arv Ibsen saa meget dummere ud, end hans gode Evner tillod ham det, saa da Tæppet faldt for sidste og femte Akt var der Jubel og stor Applaus og Fremkaldelser. Bagefter blev Moth og Ibsen præsenterede for og komplimenterede af Kongen og min Ringhed fik et venligt Klap paa Skulderen, og saa hastede Selskabet til Akademiet til mere Fest, medens vi Skuespillere trak af de fine Klæder og vaskede Sminken af Kinderne.

Aftenfesten

Aftenfensten var ret grandios og flot, alle Sale var taget i Brug og alle Kræfter fra Byen og en vid Omegn mobiliserede; der udfoldedes en efter Datidens ret beskedne Krav meget betydelig Elegance, Klæderne og Festivitas i hele Arrangementet. Der var stort Bal og Sang og Bægerklang og Taler og Forfriskninger og stor staaende Soupér, hvor man som galant Pindsvin søgte at indynde sig hos sin Hjærtedame med de mest eftertragtede Salater og navnlig med Kager og Knas i store Mængder. Kongen og Prinsen og hele den fine Københavnerende forlod vist forholdsvis tidligt Festen for pr. Ekstratog at dampe hjem til Hovedstaden, men Festen fortsattes til ud paa de smaa Timer. Der blev sikkert hamstret godt til Dagen derpaa af Konfekt og Kransekage, Stemningen var udmærket, der var som professor Birch siger »Skæg og Ballade« over det hele. Skuespillerne var Genstand for den smukke Køns særlige Opmærksomhed, og det kneb med at faa danset af, da »Forgangen Nat« endelig brusede gennem Solennitetssalen, hvor selve Festens Genstand sad paa sin Sokkel og glædede sig over Ungdommen.

Da vi endelig kom paa Sovesalene, var mange af os utvivlsomt meget trætte, men Kotillonens Bytte og Dagens mange store Begivenheder og ikke mindst vore mange Roller i Dagens Løb som Sangere, Skuespillere, Talere, Balkavalerer og Stedbørn skulde drøftes, inden der kunne være Tale

om at sove, og det var vel betænkt, at vi næste Dag havde Lov til at sove længe og, saavidt jeg husker, først skulde i Skole om Eftermiddagen.

Saaledes endte denne glørværdige Fest, men den fik adskilligt Efterslæt, som for os store heldigvis var af udelukkende fornøjelig og behagelig Art.

For det første blev Opførelsen af »Jean de France« efter Opfordring gentaget for Betaling. Som man vil erindre, var Christiansborg Slot bleven ødelagt ved Ildsvaade i Oktober 1884. Denne Begivenhed, der følte som en Nationalulykke, vakte stor og almindelig Sorg og Deltagelse, og Landet over gav man sig trods eller maa-ske netop paa Grund af Chresten Bergs onde Spaadom i øvrigt i Lag med Indsamlinger til det ny Slot og specielt til et nyt Christiansborgs indre. Udsmykning; og da man nu foreslog os en Genopførelse af Komedien, greb vi med Begærlighed og Glæde Lejligheden til ogsaa at yde vort beskedne Bidrag til dette Formaal og samtidig forskaffe os selv en Fornøjelse. Forestillingen gik godt og flot; der var smækfuldt Hus, og vi var ikke lidt stolte, da de soranske Acteurs kunne sende nogle hundrede Kroner ind til det Fond for Christiansborg Slots Udsmykning, som altsaa først nu finder sin anvendelse.

Hele skolen i Det kgl. Teater

Dernæst indløb der to Indbydelser til Akademiet dels fra det kgl. Teater i København til alle Skolens Elever og Lærere til at være Teatrets Gæster ved en Eftermiddagsopførelse af Holbergs »Ulysses von Ithacia«, og dels fra Soransk Samfund til Skolens ældste Klasse til at være Samfundets Gæster ved en fin og flot Holberg Fest paa Hotel d'Angleterre i København, og mer tyrannisk var Nero nu alligevel ikke, end at han tillod, at begge Indbydelser blev modtagne, hvad jeg unægtelig i hans Sted ville have næret Betænknelighed ved.

Vi var henrykte, selvfølgelig, og ikke

lidt store paa det over al den Ære, der vis-tes os. Først dampede en skønne Formid-dag Skolen med Snydere og hele Molevit-ten pr. Ekstratog til Hovedstaden, og ale-ne en saadan Rejse en bloc var jo en hel Festforestilling, som gav Anledning til megen Kommers. I Kjøbenhavn blev de, som havde Slægt eller Venner, dimittere-de paa egen Haand til Middagsmad, men paa det fastsatte Klokkeslet stillede vi udenfor det kgl. Theater, hvor vi blev gæstfrit modtagne og placerede paa de bedste Pladser paa Gulvet. Alene det at se det kgl. Teater, som stod i Berømmelsens Glorie for os, og som mange af Drengene sikkert aldrig havde været inde i før, var en Oplevelse. Iøvrigt var hele Teatret fyldt med straalende forventningsfuld Skoleungdom, mest fra Kjøbenhavn, saa man vil forstaa, at det var et taknemligt Publikum. Det var vistnok Meningen, at Professor Phister skulde have optraadt, det blev ikke til noget desværre, men Olaf Poulsen boltrede sig af Hjærtens Lyst som den mest vidunderlige »Ulysses«, og Fru Phisters »skønne Helene« vil aldrig gaa mig af Minde. Latteren rungede, og Bifal-det drønedes gennem Theatret. I en Mel-lemakt var gamle Kammerherre Fallesen nede at tale med os, og forøvrigt blev alle Theatrets tilgængelige Lokalteter selvføl-gelig nøje undersøgt. Efter Forestillingen vandrede vi i Flok og Følge til Banegaar-den, hvor vi blev beværtede, inden vi atter dampede hjem til det lille Soer.

Den anden Begivenhed var for os Del-tagere – hele 6. Klasse saavidt jeg husker – endnu mere solemn. Denne Gang maatte vi selv bekoste Rejsen til Kjøbenhavn, og Opholdet derinde fra den ene Formiddag til næste Dags Middag faldt paa Slægt og Venners Konto. Til fastsat Klokkeslet stillede vi i fuld Krigsmaling til Soransk Samfunds Bal paa d'Angleterre, hvor alle Festlokaler var tagne i Brug, og hvor Fest-middagen med Billes berømte Peber- og Salt- Tale om Stedfaderen og Børnene, der blev henvist til »Haabet«, allerede var holdt. Denne Fest, som var splendid i alle Ender og Kanter, skal jeg forøvrigt afhol-

de mig fra nærmere at omtale, da den er bleven udførligt og udmærket kommenteret i Soransk Tidsskrift*). Vi var højlig imponeret over en slig Hovedstadsfest's Glans og morede os herligt, om end vi føl-te os for grønne til at styre de straalende Københavnerinder ud i Dansens vilde Hvirvler. Vi blev storartet behandlet og deltog sammen med al den anden til Bal-let ankomne Ungdom og alle »de gamle« i en straalende Banket, hvor der ingen smalle Steder var paa Mad og Drikke, hvor vi saa og hørte selve den berømte Bille, og hvor vi var ved at tabe Næse og Mund over den Elegance og overlegne Flothed, hvormed vor gamle Skolekam-merat, Professor Vilhelm Andersen klare-de en versificeret Tale for Damerne; en udmærket Holberg-Vise af Victor Bruun vakte ogsaa mægtig Jubel. Festen trak lange ud, og Traktementet var saa rigeligt og flot, at en af Kammeraterne tog Skade, hvad der kostede to af os andre en længere Drosketur i de stille Nattetimer, først til Nørrebro, hvor vi forgæves søgte at finde hans Logis, og senere til Strandstræde, hvor vi fik den syge Mand indlagt mod Forudbetaling paa et lille Hotel. – Jeg skal endelig bemærke, at vi først den Aften ved Festen erfarede noget om det lige saa be-synderlige som beklagelige Uheld med Soransk Samfunds Telegram til Sorøfes-ten, som Rektoren gav Kiellerup til Op-læsning om Aftenen, og som Kiellerup glemte, saaledes at det først flere Dage ef-ter kom for Dagen og blev oplæst ved Lovsangen – *sat sapienti*. – Dagen efter d'Angleterrefesten var vor syge Mand all right, og vi rejste alle glade og bærede hjem.

Naar jeg endelig for Fuldstændighedens Skyld bemærker, at jeg i Fastelavnen 1885 fik Lov til efter Indbydelse at tage til Karneval i Roskilde og til dér at give Par-tiet som Jeronimus i min smukke Kome-diedragt, vil man vist indrømme, at jeg gjorde min Skyldighed med Hensyn til at fejre Holberg.

* Soransk Tidsskrift 6. bind s. 18 ff. Ar-tiklen fra Soraner-bladet 1918 s. 25 ff.

FIKSE FAXERIER

Drømmer jeg eller er jeg vågen?

Årets Jeppe, kongelig skuespiller Ole Ernst,
ved præsentationen af Luri-Faxe.

VELKOMMEN
LILLEBROR!
HVOR ER DU DOG
SØD!

SØD!!!
NEJ, JEG ER
EN RIGTIG
BITTER!

LURI-FAXE ER
BRYGGET EFTER EN
GØ' GAMMEL DANSK
OPSKRIFT!

Det er ganske vist.

Luri-Faxe Bitter er årets lille, store nyhed fra Faxe. Nok er den en lille bitte bitter på 2 cl, men den har smag og styrke som det danske folk ka' li'.
Gled dig til at nyde Luri-Faxe Bitter som smagfuldt akkompagnement til »storebror» Faxe Fad. Husk allerede i dag at tage årets Faxe-sæt hjem.

Leverandør til det danske folk

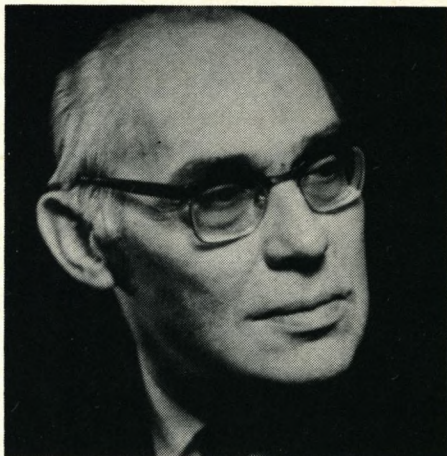
FAXE
BRYGGER

Nogle tanker om forskningspolitik af Hans H. Ussing (S 1929)

Tale holdt ved Dansk Naturhistorisk Forening's 150-års jubilæum.

Indledningsvis kan det være naturligt at spørge sig selv: Skal et lille land som Danmark overhovedet have grundforskning? Spørgsmålet er ikke bare retorisk. Fra forskelligt hold hører man af og til, at det vil være billigere at købe den nødvendige ekspertise i udlandet. Herimod kan man komme med mange vægtige indvendinger. Jeg skal her koncentrere mig om en enkelt ofte overset grund, nemlig dem man kunne kalde æble/pære princippet: Man får ikke noget for ingen ting. Hvis man kommer uden nogen bytteobjekter til et center for frontlinieforskning eller en specialkongres og ønsker at få oplysninger, så vil man højst få det at vide, som allerede er publiceret. Medbringer man derimod selv spændende ny forskningsresultater træder en psykologisk mekanisme i funktion, som allerede de gamle vikinger kendte under navn af mandjævning: Hvis gæsten fortalte om sine seneste bedrifter, ville værten da også gøre opmærksom på at han heller ikke var så ringe endda og berette om sine. På forskningsfeltet medfører det, at gæsten med den gode historie får de seneste forskningsresultater ud af værten, resultater som ellers med normal hastighed ville være i trykken i løbet af et par år.

Lad mig tage et eksempel: Da min lærer, vor store fysiolog August Krogh havde fået Nobelprisen, kom han under en foredragsrejse til Toronto, hvor Banting og Best netop havde opdaget insulin. Efter sit foredrag om kapillærernes funktion spurgte Krogh om han kunne starte en insulinproduktion i Danmark. Havde det nu været hr. Hvemsomhelst der spurgte, var svaret utvivlsomt nej. Krogh fik imidlertid tilladelsen, og det blev årsagen til oprettelsen af to store danske medicinalfabrikker, først direkte Nordisk Insulin, og derefter, indirekte, konkurrenten Novo. Andre eksempler kunne let gives.

Det er vigtigt for et land at have virkelig god forskning på ialtfald nogle områder for at have bytteobjekter. Men hvordan skal forskningen så styres? Da man ifølge sagens natur aldrig kan vide, hvor gennembrudene vil komme indenfor grundforskningen, er det nødvendigt at have en rimelig stor fagdækning og dertil kommer problemer med den regionale dækning. Denne overordnede styring er et politisk spørgsmål som må løses på basis af det generelle synspunkt: At grundforskning er en uomgængelig nødvendighed. Styringen af de enkelte projekter er derimod et problem for forskningsråd, fonde og universiteter. Når jeg nævner universiteterne sidst er det med velberåd hu, idet de jo har en primær forpligtelse overfor den givne fagmæssige og regionale plan, og derfor har færre frihedsgrader end forskningsråd og fonde. Som eksempel på god styring vil jeg nævne Carlsbergfondets udnævnelse af plantefysiologen Johannes Schmidt til chef for Carlsberglaboratoriets plantefysiologiske afdeling, hvorefter det financerede hans undersøgelser om ålens vandringer og senere de store Danaekspeditioner der var af den største betydning for dansk zoologi. Man gav talentet en lang snor og undlod at tale om faggrænser.

Ofte opstår spændende nyudviklinger når talenter overskrider faggrænserne. Den følgende beretning har jeg fra vor store afdøde entomolog dr. Kai Henriksen: For ca. 100 år siden truedes Europa's silkeavl af den såkaldte pebrinesygdom hos silkeormens larver. Sygdommen fremkaldes af en lille dyrisk snylter *Nosema bombycis*, og faren for Frankrig's silkeavl var så stor, at regeringen udsatte en pris for den der kunne bekæmpe sygdommen. Den store kemiker Louis Pasteur fandt problemet spændende og besluttede at gå i gang med at løse det problem, man da han aldrig havde set en silkeorm gik han til den berømte insektforsker Fabre for at spørge ham til råds »Om han kunne få en silkeorm at se?« »Intet er lettere« svarede Fabre, »min nabo er silkeavler«. Fabre hentede nogle kokoner og gav dem til Pasteur, som så på dem, rystede dem og lyttede. »Der er noget indeni« sagde han. »Ja« svarede Fabre, »det er silkeormen«, og han undrede sig i sit stille sind over at en mand som var så uvidende mente at kunne udrydde sygdommen. Men Pasteur løste problemet.

Moralen er: Talent er vigtigere end specialviden. Iøvrigt gjorde Pasteur nogle af sine epokegørende kemiske og biokemiske opdagelser efter at han i en fremrykket alder havde haft sin første hjerneblødning. Man kan gå i stå i sin forskning af mange grunde, men alder er ihvert fald ingen undskyldning. Vort zoologiske museums legendariske echinodermforsker, dr. Th. Mortensen, begyndte på sin kæmpemæssige monografi over samtlige søpindsvin i en alder af 60 år og satte punktum for sidste bind i en alder af 84 år, hvorefter han døde. Under sin lange funktionstid ved museet drog han på et utal af ekspeditioner for at fuldstændiggøre sin samling af echinodermter. Men medens de fleste ekspeditioner dengang som nu var både mandskabs- og pengekrævende, rejste Mortensen næsten altid alene, fik tinget sig ombord på en fragtdamper til et fjernt mål og drog af med et antal kasser med samleglas. Jeg husker et møde her i

foreningen hvor han berettede om sin ekspedition til Mauritius i Det indiske Ocean. Ankommet til sit mål gik han ned i havnen hvor han søgte og fandt en plimsoller af en trawler, hvis kaptajn han fik til for en billig penge at stille skibet til rådighed for indsamlingerne. Disse foretoges med bundskraber trukket af 10 km klaverstreng, som Carlsbergfondet havde betalt. Vel hjemkommet fra turen med alle samleglas fyldt med værdifuldt materiale, kunne han meddele Carlsbergfondet, at ekspeditionen havde givet overskud, idet han var rejst ud med 10 km klaverstreng men kom hjem med 11 km. På et vist tidspunkt havde skraberen nemlig fået bundhold, men efter at man havde halet ihærdigt, kom skraberen fri og meterhjulet viste, at strengen havde strakt sig 10%.

I et andet foredrag her i foreningen berettede dr. Mortensen om hvordan han også bidrog helt afgørende til opklaringen af hvilke søpindsvinelarver der hører til hvilke søpindsvin. Dette skete under en ekspedition til Det røde Hav, hvor han arbejdede på et ægyptisk marinbiologisk laboratorium. Som bekendt ligner larverne overhovedet ikke de voksne søpindsvin. Det var derfor nødvendigt at foretage kunstig befrugtning af frisk udtagne æg og følge deres udvikling indtil fostrene havde udviklet sig til de typiske larveformer. Forsøgene mislykkedes gang på gang og dr. Mortensen følte at der måtte være noget forkert med det vand han havde i akvarierne. Han berettede da, at han kom i tanker om at hans landsmand professor S.P.L. Sørensen på Carlsberglaboratoriet havde arbejdet med noget han kaldte pH. Mortensen opdagede, at der i laboratoriet stod en flaske hvorpå der stod pH og så nogle tal som ikke sagde ham noget. (Det var faktisk en stødpudeopløsning). Mortensen hældte noget »pH« i mediet, og æggene klækkede og udviklede sig tilfredsstillende. Dermed var en standardmetode til klækning af æggene tilstede. Jeg vil ingenlunde med dette eksempel underkende værdien af en grundig uddannelse i basale

Elsebet *Antonius* *Jean de France* *Magdelone* *Pierre* *En Spiller* *Marthe* *Espen*
 (Scavenius) (Evensen) (Moth) (Winther) (Holtten) (Larsen) (Ishøy) (Jørgensen)
Arv
 (Ibsen)

Skuespillerne i 1884

fag som kemi, fysik og matematik, men vigtigst af alt er iagttagelseevnen, kombinationsevnen og gåpåmod. Med andre ord man må satse på de forskningsmæssige talenter.

Men hermed er vi inde på spørgsmålet: Hvordan finder vi talenterne? Her er der kun en anvendelig metode idet man, mutantis mutandis må anvende definitionen for geni, som er: Gentaget held. Rent objektivt er det underordnet om en person udviser gentaget held på grund af intelligens, flid eller fordi højere magter altid hjælper til.

Holbergs 300-års fødselsdag i Sorø

Også i 1984 spilles: Jean de France som skole-komedie den 4. december og de følgende dage. Hele 3G. skal i Det kgl. Teater den 3. december om aftenen.

Dagen fejres med fælles morgenkaffe for hele skolen med forelæsning og optræden af grønnegårdsskuespilleren Chr. Steffensen i Sorø kirke, og så er der derefter frifertermiddag.

Lektor H. Bech oplyser, at 3G'ernes tur i Det kgl. Teater begyndte i 1922, og det fortsætter stadig.

Julegaver?

Soranerslips med skolemærke,
blåt, sort og lysegråt.

Pris: 65 kr. frit tilsendt.

Det rigtige blazermærke.

Pris: 75 kr. frit tilsendt.

Send check til adjunkt Jon Vil-
ladsen, Klosterporten, 4180 Sorø.

Frokosten den 4. oktober

Ny start på vintersæsonen i »Allégade 10«. Traktementet er nu ændret fra fast platte til koldt bord (kr. 65,00), hvor man kan tage så meget man lyster. Alle var tilfredse. Muligheden at bestille á la carte, står jo altid åben, og vil man nøjes med drikkevarer, kan man også dét. De 18 fremmødte blev bænket ved langbordet i baglokalet: Georg Knudsen 21 nestor, Børge Baggesen 24, Svend Clausen (æresmedlem) og Laurids Schrøder 25, Gudmund Magnussen 26, Dan Fink 27, Gunner Holm-Petersen og Peter Waagstein 31, Niels Tholl 33, Ole Mitens 35, Paul Rantzau 37, Niels Saxtorph 40, Hans Birger Mitens 41, Helge Glud, Svend Gram Jensen og Henning Nielsen 49, Allan Flensborg 71 og Hans Kiesow (benjamin) 73. Stemningen var førsteklases, selvom vi ikke befandt os i eget lokale ovenpå, men der var heller ingen forstyrrelser fra »udenforstående«, og det er jo det vigtigste. Formalia blev behørigt overstået trods manglende soufflering fra Herluf (75-års jubilær!), der ej var iblandt os og som vi savnede ligesom vor kære formand og næstformand.

Ikke desto mindre gik snakken livligt trindt omkring skiven, og stemningen var prima. Baggesen (regensianer i Sorø, residente de Almuñécar) bragte med bevingede ord en frisk hilsen fra vor gamle skoleby udi Holbergs tegn med arrangementer i akademi-haven og fremmøde af norske

gæster. I øvrigt var alt ved det gamle, dog ikke ved det *helt* gamle: Skolens smådrenge savnedes ligesom uniformen med sommerens hvide huer, der lyste op over alt i skov og vang, i byen og på skolen, en saga blott! Meget er ændret på skolen siden »vor tid« (til enhver tid!), det nyeste er batøkløpløbet foran Ingemanns hus, den er såmænd genopstået luce nova som parkeringsplads: »I 1919, da jeg begyndte«, fortsatte Baggesen, »begyndte *Marcus*« også, og jeg, der føler mig som en gammel gubbe (60-års jubilær!) må føle om igen ved mødet med min »gamle« lærer: Han er med sine 92 år på bagen lige så åndsfrisk som tilforn, færdes adræt i de vante omgivelser og forbinder på vidunderlig og levende vis en fortid, der for nogle synes umådelig fjern, med vor herlige fremmedgjorte nutid. Vi sender hermed *Marcus* en hjertelig hilsen! – Baggesens henvendte tale blev brat afbrudt af en røst fra salen: »Så du ikke på de søde akademi-piger i stedet for at lede forgæves efter hvide huer?« Baggesen måtte indrømme at han ej havde forsøgt, men hans begrundelse var god: »Jeg kunne jo ikke se om pigerne var huspiser eller akademister, se, det havde jeg jo kunnet, hvis (også de!) havde båret den hvidpuldede hue!«

Oh hvilke tider – oh hvilke skikke! (Jeg tør profecto ej anføre dette på latine, Mogens Lerche vil flux fare i blækhornet!) Hans Mitens havde besøgt hjemstavns skønne øer og bragte friske hilsener fra derboende ældre og yngre soranere: Leif Waagstein 25, Arni Olsen 41, Jacob Haraldsen 43 og Mannbjørn Mortensen 43, der nok syntes at Sorø var fager, men tunet, hvor han boede var dog fagrest! Dan brød nu ind og stillede spørgsmålet: »Hvordan karakteriserer man et smukt landskab? Hvad betyder ordet »smuk«? Hvad forstår med ved »udsigten var meget smuk«? Sammen med en færing havde Dan engang betegnet noget som smukt, men havde som svar fået en kontrapåstand: »Nej, dette er ikke smukt! Kom til Færøerne, dér er smukt!« Dette bragte Saxtorph til at mindes Gunnar fra Hlida-

rende, der på vej til det ventende skib, der skulle bringe ham til i landflygtighed, skuede tilbage med ordene »Fager er lien« – han blev hjemme, betaget af skønheden! Peter Waagstein syntes at man lige så godt kunne leve på den jyske vestkyst som på Færøerne, begge steder var betagende skønne! Svend Clausen konstaterede at på Færøerne er det rystende ligeegyldigt, hvor man ser hen – der er dejligt overalt! Svend havde egentlig besluttet intet at sige, men han mindedes en dejlig historie fra de skønne øer, som han lige ville berette: »Vi havnede ved domkirkeruinerne på Kirkjubø – den pragtfulde Magnus katedral fra omkring 1300 – i tunet var der ligesom en slags trappetrin af græs. Præsten ved den lille kirke i nærheden var meget fortørnet: »Netop dér brugte menigheden terrænet til – toilet«! Han var rasende, hvad skulle han stille op? Pludselig fik han en lysende idé: han skulle selvfølgelig plante brændenælder! – Kiesow havde nyt fra Spanien: I Alfaz del Pi havde den norske generalkonsul været til stede, og stor var Hans's overraskelse, da han blev klar over at han stod overfor en *norsk* soraner:

Carl Jakhelln (S 1933), som med pathos erklærede at den største glæde, der kunne vederfares et menneske (en mand), måtte være faderskab til en soraner! I øvrigt opfordrede Jakhelln alle soranere i Spaniens land til at kontakte ham, når lejlighed gaves. Dagens nestor, Georg Knudsen, førte nu samtalen tilbage til skolen ved at fortælle om, hvordan han var blevet student, en såre dramatisk og uhyre morsom beretning, som kastede et skarpt lys på tilfældighedernes spil ved eksamensbordet. Hans Kiesow diskuterede på én gang science fiction med Saxtorph til venstre og heraldik med Rantzau schwitterdütsch og wienerisch, som Saxtorph fandt lige uforståelige, han var engang, i Østrig, blevet kørt ud til en arkæologisk seværdighed af en dialekttalende herre, der vistnok havde fortalt en masse af betydelig interesse – Saxtorph leverede den sidste historie og den bedste: »Min onkel, der var passioneret piberyger med specielle krav,

havde hos Dunhill i London bestilt 12 piber, krumme og lige; de ankom og – blev straks monteret på en plade hængt op på væggen til almindelig beskuelse. Piberne blev aldrig brugt til andet end udsmykning! De var i alle henseender forbilledligt fremstillet, men samtlige onkelens målgivelser, i centimeter, var hos Dunhill tydet som English measures = inches! Nachspielet blev, traditionen tro, herligt, men Kiesow og referenten absenterede sig i god tid for at gennemdiskutere, hvordan en Tatzelwurm egentlig ser ud.

Rantzau

Frokosten den 1. november

Finn Harlang, Soraner-Bladets effektive administrator, ledede på fortræffelig vis dagens frokost, der celebreredes ved langbordet i stueetagen, da »vor« sal ovenpå var optaget.

Restauratøren lovede imidlertid at vi nok skulle få »eget lokale« til julefrokosten, hvor arkitekt Jørgen Sestoft '53 har lovet at holde lysbilledforedrag i neddæmpet almenbelysning. Ved forenede anstrengelser lykkes det forhåbentlig at mørkelægge bare nogenlunde! Efter det traditionelle »Skolen leve« og afsyngelsen af hiint berømte vers »Jeg veed et Sted« (Herlufs souffleren gavnede samtlige tilstedeværende!) introducerede Finn dagens taler, museumsdirektør ved Sorø Amtsmuseum i Sorø Helge Torm, der subsistuerede pastor Elna Bækdorf. Det interessante foredrag, der berørte museets såvel udadvendte som indadvendte arbejde, stedfundne arrangementer i forbindelse med Holberg-året og planer for fremtidige aktiviteter, vil blive bragt i særskilt referat. Med foredragsholderen var vi fjorten til bords:

Helge Torm, student 1965 fra Ordrup Gymnasium, beklagede at han ikke var soraner i dette ords egentlige betydning i.e. akademist, men heldigvis kunne C. C. udfra sit specialkendskab til det fortræffelige gymnasium i Ordrup, berolige Torm,

så yderligere selvbebrejdelser blev undgået. Herluf Krog-Meyer 09, æresmedlem, var nestor i raden af akademister, dobbeltsoraneren (et menneske der times den ufattelige lykke ikke alene at have gået på skolen, men også at have fungeret på samme som lærer!). C. C. Andersen var den næstældste, fra 1914. Resten var bar unge mennesker: Ellen Boserup '22, Laurids Schrøder '25, Gunner Holm-Petersen og Peter Waagstein '31, Niels Tholl '33, Adam Boserup '36 (direkte ankommen fra California), Paul Rantzau '37, Finn Harlang '45, Thyge Winther-Jensen (næstformand) '54, samt Hans Kiesow og Kim Sverre fra '73. Foredraget gav anledning til forespørgsler, C. C.: »Elna Bækdorf skulle tale om Holberg-arrangementer, nu spørger vi dig Torm: »Den Stundesløse« blev spillet tre gange i Museets gård, hvornår og af hvem? (Sorø Amatørszene). I Akademiets festal blev et stykke af Holberg uropført, hvad hed det, hvem spillede det og hvornår? (»Zille Hansdatters forsvar for kvindekønnet« af Karin Simonnæs). – Kim, der huserer udi holbergske omgivelser i Købmagergade 13, fortalte at der i hans gård, for en halv snes år siden, var spillet Holberg; nærmere oplysninger udbedes! – Finn ytrede meget apropos at når det drejede sig om Holberg, var der ingen ende på cemoedien, han greb chancen og takkede Torm for den velvillige lyn-aktion og overrakte ham herlovianeren, professor F. J. Billekov Jansens dejlige bog: »Ludvig Holberg i Tekst og Billeder« trykt for Soransk Samfund 1984 – til evig arv og eje. Rantzau opmanede museumsinspektøren til at gøre Amtsmuseets samling af akademist-uniformer (udstillet i glasmontre med lys) komplet: Den sribede drejls-uniform savnes samt de senere tilkomne varianter af dagligdagsuniformen herunder den nydelige uniform til pigerne (pigeuniformen findes på Amts-Museet). Forslaget foranledigede Adam Boserup – der erklærede at jo længere man sidder væk jo kærligere går tankerne tilbage – til at forespørge om foreslagsstilleren ikke selv skulle udstop-

pes, hvilket fik Tholl til at foreslå den mere grundige balsamering, altså inden udstilling i glasmontren, et forslag der i øvrigt ganske faldt i tråd med Tholls indlæg angående museal rentabilitet kontra bevaring, hvor bevaring måtte være det vigtigste! I det aktuelle tilfælde ville han altså gerne (måtte man slutte) se Rantzau bevaret for eftertiden! – Torm undlod høfligt at tage stilling til forslaget.

I øvrigt efterlyste Adam en lille ledetråd angående arrangementer omkring *jubilæer*. Fra skolens side skelnes der ikke mellem jubilerende realister og studenter, hvad der derimod – ganske naturligt – gøres ved de private jubilæums-arrangementer i Sorø eller andet steds, hvor man jo går ud fra klasse-kammerat princippet. Finn fortalte at EDB-registreringen snart var tilendebragt, så kunne alle mulige oplysninger nemt trækkes ud, herunder naturligvis også årgangene. I øvrigt sender Soransk Samfund særlig indbydelse ud til jubilarerne.

Torm bragte i øvrigt sensationelt, friskt nyt fra Sorø: Elna Bækdorf var netop blevet ringet op og havde fået fortalt, at man tæt udenfor kirkegårdsmuren havde fundet en velbevaret kiste med et velbevaret skelet i, tydeligvis drejede det sig om en selvmorder, da ligets retning var avet om. Efter endt undersøgelse vil resterne blive begravet på ny men nu i kristen jord, der jo som bekendt kun findes indenfor kirkegårdsmuren. Et andet skelet-fund for nylig viste sig at være en nitte: I Trautners gård var et skelet dukket op ved højlys dag, det hidrørte dog ikke fra en selvmorder, men fra en – ko!

En samling fortræffelige fotografier af skolekomedie-acteurs – skænket af en datter af daværende tegnelærer ved skolen, Carl A. F. von Schmidt-Phiseldeck, død 1917 – var fremlagt til påseende. Et stort arbejde med person-identifikation forestår.

Dagens replik: Adam Boserup bemærkede at Herluf Krog-Meyer stadig var ved

sine fulde 5, hvilket Herluf benægtede:
»Jeg er kun ved mine fulde 4½«!

Rantzau

Nachspielet var, som sædvanligt, yderst vellykket. Saxtorph ventede os og konstaterede straks, at referenten hverken var for-, ud- eller afklædt. Samtaleemnet var gribende: Irregulær krigsførelse (på det nærmeste lig med guerilla) i modsætning til ukonventionel krigsførelse (på det nærmeste lig med Anders Lassen = Forsvarets Specialkorps). Samtlige tilstedeværende spurgte med én mund: »Hvorfor er dette så interessant«?

Auktion ved december-frokosten

Ved julefrokosten bortauktioneres Adolph Stenders soraner-serie (Frisk Mod, Skolekammerater, Drengene er Drenge, Maalet naaet, udgivet 1906-17) samlet til fordel for Soranerbladets drift. Stender, der er realist fra 1893, giver i disse 4 drengebøger et (idealiseret og dramatiseret) billede af livet på og omkring skolen for små 100 år siden. Bøgerne er pæne, den ene dog med let beskadiget ryg. *Laveste bud 75 kroner!*

Ved samme lejlighed udbydes også et uindbundet, næsten komplet sæt af Soransk Tidsskrift, der udkom i 6 bind á 2 hefter 1865-1912. (1. hefte af 2. bind mangler). Soransk Tidsskrift rummer et stort antal historiske og personalhistoriske artikler, ikke mindst om Akademiet i 1700-tallet og det tidlige 1800-tal, samt en del i sit ordvalg særdeles inspirerende polemik omkring afviklingen af Akademiets gods i 2. halvdel af 1800-tallet. Hefterne er nogenlunde pæne. Flere af dem dog noget løse i ryggen. *Laveste bud 75 kroner!*

Memo

Jørgen Sestoft kommer til julefrokosten. I januar 1985 er ordet frit.

Holbergbogen

i Soransk Samfunds udgave kan erhverves af Soranere ved henvendelse til kasseren for kr. 100,00 pr. stk.

Send check eller indbetal beløbet på giro. Husk at angive, hvad beløbet dækker!

Finn Harlang

Børge Husted-Andersen (S 22)

28. september 1905 – 7. juli 1984

At Børge var født i en slægt med stor begavelse viste sig allerede, da han kom på Sorø Akademi, hvor han trods sin unge alder fulgte så godt med, at skolen i 1922 måtte ansøge om at få ham indstillet til studentereksamen, før han blev 17 år.

Hans juridiske løbebane blev strålende.

Under krigen blev han »indefrosset på Færøerne«, og måtte her lede forhandlinger med englænderne og amerikanerne.

Tillige blev han konsul for Sverige.

Efter krigen tog han til Nairobi og blev her generalkonsul.

Efter 1954 drev han sin store virksomhed i Danmark.

Han arbejdede stærkt for velgørende formål, både i Dansk-Østrigsk Selskab og med sine SOS Børnebyer.

Hans hjem var dog hans ét og alt.

Det bar præg af hans store interesse for al slags kunst, hvorom han havde stor viden. Hjemmet var fyldt med smukke kunstgenstande: Flere rene museumsstykker.

Han var sine venners ven, hvad jeg kan bekræfte frem for nogen, idet jeg gennem mange år næsten regelmæssigt var hans gæst en gang om ugen. Her mindedes vi ofte soranertiden.

Jeg kan i ord ikke nok udtale min tak til ham og hans kære efterladte.

Jeg vil udtale mit eftermæle for ham

med et vers af Hávamál, som han altid havde så kært:

»Dør fæ, dør frænder.

Dør selv på samme viis,
men ord og ry skal aldrig dø,
hvis man et værdigt vandt«.

Ejnar Thykier-Nielsen

Fru Signe Blem

28. februar 1907 – 15. oktober 1984

Fru Blem havde været ansat på Sorø Akademis Bibliotek i 41 år, da hun sidste år trak sig tilbage pr. 1. august. I denne lange periode satte hun sit præg på Biblioteket ved sin enestående hjælpsomhed overfor skolens elever, blandt hvilke »Fru Blems stilservice« var velkendt og stærkt benyttet, for hun kunne altid finde lige netop de artikler, der kunne passe i en snæver vending, og det sætter elever pris på! Hvis nidkære dansklærere henvendte sig til hende for at få mulighed for at afsløre deres elever, var hun diskretionen selv!

Biblioteket har vistnok altid haft en række særprægede lånere, der stillede store krav, men hun helmede ikke, før det lykkedes at imødekomme disse, ofte ved lån fra udenlandske biblioteker. Hun blev aldrig sur og afvisende, selvom nogle lånere stillede meget store krav til hende.

Til gengæld tror jeg, at Fru Blem, der tidligt blev enke efter lektor Axel Blem, der døde i 1964, følte, at hendes arbejde på Biblioteket gav hendes liv indhold og mening, og derfor var det hende en glæde, at hun fik lov at fortsætte sit arbejde, efter at hun var fyldt 70 år, og da hun for godt

et år siden holdt op, ønskede hun at fortsætte med at ordne nodesamlingen efter år 1800, men døden hindrede hende i at gøre det arbejde færdigt.

Mange lokale Sorøborgere og mange gamle soranere vil i tiden fremover bevare mindet om Fru Blems aldrig svigtende hjælpsomhed og tjenersind. Hendes store viden og grundige kendskab til den store og værdifulde bogsamling var til stor nytte for skolens lærere og de skiftende bibliotekarere, og samtidig var hun meget musikalsk og skrev gode sange til lærerkollegiets fester.

Svend Ranvig

Soranske dødsfald

KAI JUL-PETERSEN (1923)

19. december 1909 – 2. januar 1980

VALDEMAR KJÆR (R 1918)

7. december 1908 – august 1984

ARNOLD CLAUSEN (1933)

24. maj 1918 – 3. oktober 1984

MARIE ELKJÆR RASMUSSEN f.

HANSEN (S 1922)

11. august 1903 – 7. oktober 1984

SIGNE BLEM

28. februar 1907 – 15. oktober 1984

EINER IRGENS-HANSEN (S 1910)

20. november 1891 – 22. oktober 1984

HENNING RØRSKOU (S 41)

30. marts 1921 – 31. oktober 1984

NIELS KINDT (R 19)

29. september 1902 – 20. september 1984

ESBEN WALDORF HOULBERG (R 38)

19. juli 1922 – 26. januar 1982

VERNER HENRIQUES (S 07)

14. februar 1890 – 5. juni 1984

KNUD INGERSLEV (R 17)

12. september 1899 – 26. september 1984

Runde fødselsdage dec. 1984

3. Ludvig Holberg (født 1684) s.k.a.

:St. Kannikestræde Kh. K.

8. Dr. phil. Aage Kragelund (f. 1894, S 14), Holmegaardsparken 5, 2980 Kokkedal.

9. Læge Niels Engelbrecht (f. 1934, S 53), Tårnbæk Strandvej 93, 2930 Klampenborg.
10. LRS Johan Wilhjelm (f. 1914, S 34), Ådalsparkvej 19, 3th., 2970 Hørsholm.
11. Eksped. sekr. Niels Møller (f. 1934, R 51), Holsteinsgade 66, 1., 2100 København Ø.
12. Læge Johs. Poort (f. 1914, S 34), 687 Montecito Blv. Napa, 9455 Cal. USA.
12. O. ass. Knud Andersen (f. 1934, R 52), Bakketoppen 26, 2830 Virum.
12. Erik Christensen (f. 1934, S 53), Avenue de Sully 46, CH-1814 La Tour de Peitz, Schweiz.
12. Regnskabschef Sv. Aage Pedersen (f. 1934, R 51), Springland Drive 790, Apt. 540 Ottawa 8, Ontario Canada.
15. Dir. Mikael Jul Larsen (f. 1914, R 31), Høsterkøbvej 8, 3460 Birkerød.
17. Dir. Henning Clausen (f. 1924, S 43), Via Genova 58, I-54036 Marina di Carrara, Italien.
17. Lærer Kristian Johansen (f. 1923, S 43), Masten 38, 3070 Snekkersten.
17. Godsejer Denis de Neergaard (f. 1934, S 53), Valdemarskildevvej 10, 4200 Slagelse.
18. Dir. Palle Wiinblad Johansen (f. 1909, '24), Blommehaven 23, 2500 Valby.
19. Civilingeniør Niels Simonsen (f. 1914, '30), Hviding Station V. Vedsted, 6760 Ribe.
19. Mag. art. Sven Thyssen (f. 1934, S 53), Birkevej 8B, 2970 Hørsholm.
21. Overlæge dr. med. Valdemar Kørnerup (f. 1909, S 28), Lundvej 1, 6800 Varde.
21. Soransk Samfunds næstformand lektor mag. art. Thyge Winther-Jensen (f. 1934, S 54), Brogården Løholt, 3480 Fredensborg.
25. Civ. ing. Johs. Jørgensen (f. 1909, S 28), V. Søgade 72, 3.tv., 1601 København V.
26. LRS. Niels Toft (f. 1934, S 53), Borupsallé 154A, 2200 København N.
29. Tandlæge Jørgen H. Larsen (f. 1934, S 53), Platanvej 6, 7.tv., 1810 København V.
29. Civ. ing. Hans Krøier Madvig (f. 1914, S 34), Sdr. Skovvej 52A, 9000 Aalborg.

MEDLEMSKONTINGENTET

er af generalforsamlingen fastsat til kr. 90,- i 1984. For medlemmer fra og med årgang 1977 samt for medlemmer, der er fyldt 67 år, dog kun kr. 55,-. Medlemmer, som aftjener deres værnepligt, er kontingentfri et år, når meddelelse herom gives til:

Soransk Samfunds kasserer:

Direktør Finn Harlang
Dronningens Tværgade 30
1302 København K.
Telefon (01) 13 86 66
Postgiro 4 00 17 10
Kontingent giro 3 27 13 07

Betaling

Til de medlemmer, der er bosat i Danmark, på Færøerne, i Norge, Finland og på Island fremsendes fortrykte girokort. Medlemmer bosat i det øvrige udland, bedes tilsende os en check trukket på en dansk bank og lydende på danske kroner (det koster ellers Samfundet d. kr. 30,00 at indløse en check). Denne indbetaling må gerne komme kassereren i hænde uden yderligere opfordring, hvorved Samfundet sparer tid og penge til opkrævning.

Henvendelse vedrørende SORANSK SAMFUND stiles til:

Formanden, borgmester, Ib Juul
Herlev Rådhus, Bygaden 90
2730 Herlev
Telefon (02) 94 06 33

SORANERBLADET: Redaktion

Svend Ranvig
Kongebrovej 28
4180 Sorø
(03) 63 08 57 (bedst 18-19)

SORANERBLADET: Administration

Direktør Finn Harlang
Dronningens Tværgade 30, 1302 Kbh. K.
(01) 13 86 66

Adresseændringer for Skandinavien

meddeles til det lokale postkontor, der lader besked gå videre til kassereren.

Sorø Bogtrykkeri APS
Alleen 9, 4180 Sorø
(03) 63 05 75

H. G. OLRIK

Soranske Studier

24 afhandlinger og essays om soranske emner –
huse, personer og traditioner.

245 sider. Rigt illustreret. Smukt udstyr.
Begrænset oplag. **Kr.195,00.**

C.A. Reitzels forlag – Nørregade 20, 1165 København K.

.....
Klip her

.....
Klip her

Undertegnede ønsker tilsendt:

H.G. Olrik: Soranske Studier, kr. 195,00

Navn:

Adresse:

By:

Check vedlagt ☐

Betales på medsendte girokort ☐

C.A. Reitzels Boghandel A/S – Nørregade 20,
1165 København K. – Tlf. (01) 12 24 00

Adresseændringer og reklamationer
rettes i Skandinavien
til det lokale postkontor.

2079

1981

00

J L RAASCHOU-NIELSEN

PARKVEJ 10

2960 RUNGSTED KYST

***Dybfrosne
desserter, brød
og bagværk.***

Mette Munk A/S
Gøteborggade 5 · 5000 Odense, Danmark
Tlf. 09-13 44 13